

nu er os forelagt af et Ministerium, der søger og besidder dette Tings Tillid, kan jeg paa dette Tings Flertals Vegne anbefale Forslagets Vedtagelse. Dette Forslags Vedtagelse falder som en naturlig Konsekvens i en rølig konstitutionel Udvikling. Det ærede Medlem talte om økonomisk Krig, idet han henviste til Forslagets Historie. Det ærede Medlem kan ikke være Ordfører for dette Tings Handlinger eller Bevæggrunde. Han maa kalde det, der her er sket, hvad han vil, men Kendsgerningerne tale for sig selv, uden at han eller andre behøver at give dem Udtryk; men naar det ærede Medlem i denne Forbindelse finder Anledning til at bruge et Udtryk som „økonomisk Krig“ og bruge det paa den Maade, han gjorde, idet han lod det faa Smag af noget højst ubehageligt, skal jeg minde ham om, at hans Partifælle, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), dog ved en om ikke lignende saa dog nogenlunde tilsvarende Løjlighed, hvor det drejede sig om en Bevilling, der stod i Forbindelse med Kongehuset, henviste til, at hvis vi levede under andre konstitutionelle Forhold, skulde hans Stilling ganske naturligt ogsaa have været en anden. Altsaa, jeg motiverer min Tilslutning til dette Forslag: rent praktisk, det forelægges os her af et Ministerium, der søger og besidder Tingets Tillid, og Tingets Svar maa blive at bevilge Forslaget, saaledes som det forelægges.

Konseilspræsidenten (Deuntzer): Jeg skal ikke indlade mig dybt paa denne Sag, som jo er vel kendt af det høje Ting, men jeg finder kun Anledning til at takke det ærede Medlem, som nu satte sig (A. Nielsen), for hans Ytringer, hvortil jeg kan slutte mig. Jeg skal dernæst berigtige nogle enkelte Ytringer, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) fremsatte. Jeg maa betone, at man ingenlunde kan sige, at den Behandling, som tidligere har fundet Sted her i Tinget af disse Lovforslag, var en Begravelse. Jeg tror, at det høje Ting selv ingenlunde vil gaa ind paa den Fortolkning, at Henvisningen af et Lovforslag til et Udvalg, hvor det saa bliver liggende, altid ubetinget skulde være en Begravelse. Det vilde i hvert Fald være noget, der stred mod Kendsgerningerne, for man har ofte set, de afdøde opstaa derfra. Jeg tror, at Henvisningen af et Forslag til et Udvalg, hvorfra der ingen Betynkning kommer, kan betyde Begravelse, men det kan ogsaa betyde noget

andet. Det kan betyde, at der er mange forskellige Synspunkter, som maa gøre sig gældende ved Sagens Behandling, at Sagen ikke er tilstrækkelig klaret, eller at Tidsumstændighederne endnu ikke ere saadanne, at man finder sig foranlediget til at tage sin Position, og uden at indlade mig paa alle de Forhold, der her kunne komme i Betragtning, vil jeg paa samme Maade, som Folketingsmanden for Viborg Amts 5te Valgkreds (A. Nielsen), bemærke, at — ikke alene en Meningsfælle af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, men at selve dette ærede Medlem i Aaret 1899 udtalte sig saaledes: „Den Konseilspræsident, der skulde have nogen som helst Udsigt til at hjembringe en saadan Folkegave til Kongen, som her er Tale om, han maa paa en helt anden Maade end den nuværende Konseilspræsident holde i Ære den store Kongegave til Folket.“ Denne store Kongegave til Folket er Bevillingsretten. Nu ved jeg, at det høje Ting er overbevist om, at ingen i højere Grad end jeg har holdt i Ære og vil holde i Ære den store Folkegave, og det Moment, som blev anført som talende for, at man vedtager dette Lovforslag, foreligger derfor i hvert Fald nu ganske utvivlsomt. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds brugte en Lignelse om en Svigersøn, der kom til sin Svigerfader. Det forekommer mig nu, at denne Lignelse er noget underlig: at han vil stille sig i saa intimt Forhold til dette Forslag forekommer mig noget unaturligt. Men dernæst vil jeg sige, at de fleste Svigersønner, som jeg kender, vilde i lignende Tilfælde, naar de ikke fik noget ganske bestemt Svar, blive ved med at komme igen, indtil de faa enten et Ja eller et Nej. Det er det, Regeringen ubetinget maa kræve i saadanne Tilfælde — det skylder Regeringen ikke blot sig selv, men ogsaa det høje Ting. Det er jo simpelthen saaledes, at vi leve i et Monarki og maa tage de nødvendige Konsekvenser, som følge af de monarkiske Institutioner, og det har Grundloven jo ogsaa forudset. Grundloven henviser jo aldeles utvetydigt til, at der kan være at bevilge Apanager til Kongehusets Medlemmer, hvilket naturligvis ligefrem betyder, at Grundloven gaar ud fra, at det i visse Tilfælde kan være nødvendigt eller nyttigt eller hensigtsmæssigt at bevilge noget saadant. Nu skal denne Bestemmelse, denne Tanke i Grundloven naturligvis suppleres paa en eller anden Maade, for der staar jo intet om, til hvilke Personer man skal bevilge saa-